

Fujiru és a boldogság

Hol volt, hol nem volt az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kelletős kellős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert. Abban meg egy kicsinyke kis világ, hol most történetünk játszódik.

Ebben a kicsinyke világban volt egy kicsinyke falu. Ebben a faluban minden szürke volt. A házaktól kezdve az emberekig a kutyák, macskák, még az égbolt és a felhők is. Ezért hívták bánat falvának, mert az emberek, akik itt éltek nem ismerték a boldogságot csak a szomorúságot és az ürességet.

Egy nap egy halvány színecske jelent meg a falucska egén. A sok szürke felhő között repkedett egy szalakóta. Nézték az emberek, gondolkodtak mi lehet olyan furcsa a madáron, de nem jöttek rá, ezért megkérdezték a falu bölcsét, aki azt mondta: - Ez egy úgynevezett szín, úgy hívják, hogy kék. - Az emberek nagyokat néztek. - Kék? Nahát, milyen érdekes! – Mintha egy kis melegség járta volna át a szívüket.

A falu lakói közül egyedül Fujiru vágyott megismerni a faluján kívüli életet, mindig vágyott valamire, de nem tudta mi az. Nem ismert mást csak a szomorúságot és a szürkeséget. Fujiru nagyapja volt a helyi bölcs és voltak könyvei a külvilágról. Egy este Fujirunak azt mondta a nagyapja: - Drága unokám keresd meg a boldogságot és hozd el nekem is. - Fujiru így is tett, útnak eredt. Ment mendegélt míg egy folyóhoz nem ért. Ott meglátta, hogy egy csodaszép aranyhal nem tud visszamenni a vízbe. Odakiáltott neki a hal: - Kérlek segíts rajtam! - Fujirut nem kellett kétszer kérni megfogta a halacskát és visszadobta. A hal így felelt: - Mivel segítettél rajtam, kérdezhetsz bármit megkapod a választ!

- Hol találom meg a boldogságot? - kérdezte. A hal nagyot nézett. Erre a kérdésre nem adhatom meg a választ, ezt magadnak kell meglelned. A hal még egyszer megköszönte, majd Fujiru bólintott és tovább ment. Fujiru nem tudta miért, de a halacska köszönete megmelengette a szívét. Nem értette mi történik, ment tovább keresgélni, míg egy faluhoz nem ért. Fujiru hatalmasat nézett. Eben a faluban minden és mindenki színes volt, Fujiru még sosem látott ilyesfélét. Ahogy körülnézegetett, látta, hogy egy koros hölgy elvesztette a szemüvegét. Fujiru gyorsan odaszaladt és odaadta neki. A hölgy így felelt kissé rekedtes hangon: - Köszönöm kis drágám, ma tartjuk az éves fesztiválunkat ünnepelj velünk. - Fujiru

elfogadta a meghívást. Az egész falu a főtéren ünnepelt, táncoltak, ettek ittak mulatoztak.

Fujiru megint érezte a furcsa melegséget a testében. Az öreg hölgy megkérdezte: - Mi járatban itt aranyom, mit keresel erre felé? - Fujiru elmondta, hogy ő azt a helyet keresi, ahol a boldogság van. - Jaj, drága leányom én csak azt tudom, hogy az én boldogságom hol található, a tiéd hol lehet, nem tudom. Mindenkinek magának kell megtalálnia a boldogságát.

- Fujiru bólogatott, értette is nem is, amit a néni mondott. Megköszönte a vendéglátást és tovább állt. Ment, mendegélt míg egy sötét erdő közepén egy távoli fényességet látott. Mikor odaért, látta, hogy egy hatalmas palota. Gondolta Fujiru, hogy csak ez lehet, amit keres.

Bement és a legnagyobb teremben gyönyörű óriás nő ült. Fujiru odalépett hozzá és azt mondta: - Kérlek mond meg nekem hogyan találom meg a boldogságot?

A hatalmas nő mosolygott és a tenyerére ültette. - Én Haissza istennő vagyok. Én nem tudok neked boldogságot adni. Tudok viszont adni útmutatót, ha figyelmesen meghallgatod, amit mondok, akkor megértheted és megtalálhatod a boldogságot, de nem a világban, hanem saját magadban. Mond csak szerinted mi a boldogság? - Kérdezte az istennő. – Nem tudom, még sosem találkoztam vele. – Válaszolta Fujiru. - A boldogság egy meleg bizsergető érzés, ami mindenkiben ott lehet, Fujiru. - Szólt az istennő lágy hangon. – Emlékszel, amikor engem kerestél, közben éreztél néha egy kis meleget a szíved körül? Ezeket a pillanatokat átélve értheted meg, hogy mi a boldogság. Keresd tovább kitartóan és mondd el a többi embernek is, hogy keressék ők is, amelyből majd előbb utóbb megérezitek a boldogság lényegét. Fujiru megköszönte az értékes tanácsot majd elindult hazafelé.

Gondolkodott a történeteken azon a lány meleg érzésén és észrevette, hogy a szürkeség lassacskán elhalványodik és tarka színekben kezd pompázni.

Justin Olívia 12 éves,

Kós Károly Általános Iskola,

felkészítő tanár: Tormássy Csilla